

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלוב"ן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת ויקרא

ט' אדר ב' תשפ"ב 1119

זמני השבת

שבת זכור

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

5:29	5:16	5:24	5:08	הדלקת נרות
6:23	6:22	6:23	6:21	
7:01	6:59	6:58	7:01	רבנו תם

הילולא דצדיקיא

- ט. רבי דוד גניש, מחכמי לוב
- טו. רבי יוסף דובער יפה, אב"ד ת"א
- י. רבי יחיא אדהאן
- יב. רבי אלכסנדר משה לפידות מוח"ס 'אבני זכרון'
- יג. רבי אברהם אביחצירא
- יד. רבי שמואל שטרשון בעל הגהות הרש"ש
- יז. רבי יצחק צרוור
- יח. רבי משה פרדו
- יט. רבי משה פיינשטיין, מוח"ס 'אגרות משה'
- כ. רבי מסעוד התשואל, ראב"ד טבריה
- כא. רבי שם טוב בן וואליד
- כב. רבי הלל כהן ראש ישיבת 'כנסת בני הגולה'
- כג. רבי יצחק אבולעפיה מוח"ס שו"ת 'פני יצחק'
- כד. רבי צבי קיינובר, מוח"ס 'קב הישר'

וכיון שיש עבירות ששייכות לאנשים, וישנן עבירות ששייכות לנשים, כל אחד לפי מעלתו ולפי חלקו בתורה, משום הכי, כדי לתקן את כל הפגמים הללו ואת כל החטאים אמרה תורה להביא קרבנות הן מזכרים והן מנקבות, כדי לתקן את החטאים, הן כאלו חטאים ששייכים לזכרים והן כאלו חטאים ששייכים לנקבות.

משום הכי אמרה תורה להקריב קרבנות מבהמות ומצאן ומבעלי חיים שלא מנסים כלל להפוך את מהותם, אלא מכירים את מהותם שלהם, ומכירים את רבונם ואינם מורדים בו, ותמיד ששים ושמים לעשות רצון הבורא, בבחינת מאמר הכתוב (ישעיה א, ג) "ידע שור קונוה וחמור אבוס בעליו", אבל האנשים לעומתם ערומים יותר מן הבהמה. וכך תבוא הבהמה ותכפר על האדם, כדי שגם הוא ידע מעתה ואילך להכיר את בוראו, ולעשות את רצונו בלבב שלם.

ולפי זה מבואר שפיר ענין הקרבנות, מדוע אנו מקריבים קרבנות מן הזכר ומן הנקבה, כדי שהאדם יזכור עכשיו היטב האם הוא עבר על מצוות ה' שהוא חייב בהם, והוא מדמה את עצמו לאשה ח"ו שפטורה מכל המצוות וחייבת רק במצוות עשה שהזמן גרמא, וכך כאשר יזכר בזה ישוב עליהם בתשובה שלימה.

ואף גם האשה עצמה צריכה לבדוק את עצמה, האם היא עברה על מצוות שאין הזמן גרמא, ושהיא כן חייבת עליהם, וגם היא תשוב על כך בתשובה. ולכן מביאים קרבן גם מצד הזכר להזכיר גם לנשים לתקן את עצמן. ולכן גם בכלל מביאים קרבנות מבהמות שכן הם עושים רצון הבורא וששים ושמים להיות נקריבים לשם ה'.

ואולם כיום, כאשר אין לנו בית מקדש, ולא קרבנות להקריב לפני הקב"ה כדי לכפר על העוונות שלנו, יש לנו את לימוד התורה שהוא במקום קרבנות, וכדברי חז"ל (מנחות קי, א) על הפסוק (ויקרא ז, לד) "זאת התורה לעולה למנחה ולחטאת ולאשם" וגו', כל העוסק בתורה, כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם.

ולא עוד, כאשר עוסקים בתורת עולה או כאשר עוסקים בתורה של קרבן אשם, בוודאי זה נחשב כמו שהקרבנו את הקרבנות האלה, וכדברי רבי יצחק שאומר (מנחות שם) על הפסוק "זאת תורת החטאת" ו"זאת תורת האשם", כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם כאילו הקריב אשם. ואם כן, כאשר עוסקים בתורה הוי כמו שהקרבנו קרבנות, וכך מכפרים אנו על החטאים שלנו ונעשים נקיים וזכים מכל חטא ועוון.

משפיר לדוד

תכלית הקרבנות להביא את האדם לתשובה שלימה

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה', מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (ויקרא א, ב)

ויש לשאול, מדוע בני ישראל נצטוו בכלל להביא קרבנות להקב"ה, אם זה מן הבקר, ואם זה מן הצאן, ואם זה מן הזכר ואם זה מן הנקבה. ואף גם על העני יש לשאול, מדוע העני צריך להביא את קרבנו מן העוף. וכי לא היה מספיק באם האדם היה שב בתשובה על החטאים שלו וכך מתקרב חזרה להקב"ה, ולמה בכלל צריכים להקריב קרבנות.

ונראה בביאור העניין, בהקדם דברי הרמב"ן הידועים (ויקרא א, ט) שכתב בענין הקרבנות, כי כאשר האדם מקריב קרבן, ושוחט את הקרבן, וזורק את הדם של הקרבן על גבי המזבח, ושורף את הקרבן ואת הכליות באש, הוא צריך לזכור כי כל המלאכות אשר נעשות בקרבן, היו צריכות להיעשות בגופו שלו. פי' על האדם לדמות בנפשו כי משום חטאיו שחטא, הרי שהוא היה צריך להישחט ולהישרף, ולהיות מוקרב על גבי המזבח אשה לה', אבל הקב"ה ברוב רחמינו עליו החליף אותו עם הקרבן, דם תחת דם ונפש תחת נפש, וכי מעתה כל הדברים הללו נעשים בקרבן כדי לכפר על חטאיו שלו. ואם כן ברגע בו האדם יודע את הדבר הזה, הוא מייד שב בתשובה. ע"כ דברי הרמב"ן.

וכבר ידועים הדברים אודות מידת הביטול וההנכעה של הבהמות, עד כמה הן שמחות להיות מוקרבות על גבי המזבח קרבן להשי"ת.

וכסימוכין לדבר, מספרים לנו חז"ל (ויקרא רבה פר' ג, ה) מעשה בשור אחד שמשכו אותו אל המזבח כדי להקריבו לקרבן, אבל השור התעקש ולא רצה ללכת אל המזבח להיות מוקרב לקרבן. עד שבא יהודי עני ובידו היתה אגודה של עלי ירק. הוא נתן לשור לאכול מהירק הזה, ואז השור געש וקפץ מרוב לחץ של האכילה, וכי אז נפלה מחט מפיו של השור, ואז הסכים השור להמזבח אל המזבח להיות קרבן. שכן, עד עתה לא רצה להיות מוקרב לקרבן, כיון שאולי הוא קרבן טריפה משום המחט שהיתה בתוכו. והדבר פלא פלאים.

חזינו מנחא, עד כמה הבהמות שמחות להיות קרבין על גבי המזבח לשם השי"ת, ואפילו שאין להם חלק אלוה ממעל, ואין להם נשמה, ולא שום כוח אלוקי, אבל הן חפצות לעשות את רצון השי"ת.

ואם כן, כך כל אדם צריך היה ליקח מוסר השכל גדול מהבהמות והקרבנות אשר מוקרבים לשם השי"ת, לעשות את רצונו של השי"ת בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו. אבל לצערנו ובעוונות הרבים, האנשים הולכים בראש מורם, בגאווה גדולה, ללא שום ענוה והתבטלות כלל, ולא לוקחים מוסר מהבהמות, ולא מטיבים את דרכם בכלל.

דברי הנמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

כמה מאושר מי שהוא שפל רוח

בפרשת הקרבנות מפורש הציווי על הבאת הקרבנות "מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן". וזאת מפני שבאה התורה להדגיש, שהמקריב צריך לחוש עצמו כבהמה - אוי לי! מה עשיתי! איך הכעסתי את בוראי! תכלית הקרבן היא להביא את האדם להמעט עצמו ככל יכולתו, ועל ידי שפלות זו יתרומם ויתקרב אל ה' יתברך.

מי שמשפיל עצמו זוכה שהקב"ה ירד אליו. שהרי הניח הקב"ה את כל ההרים והגבעות הגבוהים שבעולם, ולא השרה שכירתו אלא על הר סיני שלא החשיב והעריך את עצמו.

בכל עניין צריך האדם לדעת להשפיל עצמו, אך לצורך לימוד התורה הדבר מוכרח! התורה אינה יכולה לשכון במקום גבוה, ועל האדם להשפיל עצמו כדי לזכות בה.

"כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה", אומר רבי יהושע בן לוי "שבשעה שבית המקדש קיים, אדם מקריב עולה - שכר עולה בידו; מנחה - שכר מנחה בידו; אבל מי שדעתו שפלה עליו מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם, שנאמר: 'זבחי אלוקים רוח נשברה' (תהילים נא, ט). ולא עוד, אלא שאין תפילתו נמאסת, שנאמר "לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה" - הקב"ה מייקר את תפילתו של אדם המשפיל עצמו ומקבל אותה!

רבינו בחיי, מאריך במעלת מידת הענווה, שזוהי כל תכלית הקרבת הקרבן. "אדם כי יקריב מכם - כלומר, על האדם להקריב מעצמו, לחתוך מעצמו דברים, וכך ייהפך להיות קרבן ראוי לפני ה'.

ממידת הענווה, הוא כותב, "שיהיה האדם ביישן וסבלן, מכבד את הבריות ומדבר בטובתן של הבריות, ויהיה שומע עלבוננו ושותק". והוא מביא את דברי שלמה המלך ע"ה במשלי (כב, ד) "עקב ענווה יראת ה' עושר וכבוד וחיים". ובעקבות הענווה יקבל האדם ארבעה דברים - יראה, עושר, כבוד וחיים.

ממידת הענווה שהיא מידה גופנית, יוכל האדם להגיע למידת היראה שהיא מידה שכלית. כמו כן יזכה לעושר - אין הכוונה לרכוש שיהיה לו בבית, לשפע ניירות, אלא "איזהו עשיר השמח בחלקו" (אבות ד, א).

אדם כזה תמיד שמח. כשמתעניינים בשלומו הוא עונה: "ברוך ה', מצוין".

כזה הוא בעל ענווה - תמיד שמח בחלקו, ואילו בעל גאווה כל הון ימעט בעיניו. תמיד יוכל להצביע על משהו שחסר לו. את זה עדין אין לי, לזה עדיין לא הגעתי...

כשהייתי בחוץ לארץ, סיפר הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א, ניגש אלי אדם לאחר תפילת שחרית ואמר לי: "רבאיי, תברך אותי שיהיה לי 100 מיליון דולר". לאחר מכן סיפרו לי שרכשו מוערך ב-50 מיליון דולר! יש לו 50 מיליון! אבל הוא לא מרוצה. הוא רוצה 100 מיליון!

כשאדם חסר סיפוק מכל הרכוש שנתן לו הקב"ה הוא כל הזמן מרגיש חסר. ולא סתם חסר, אלא חסר כפליים ממה שיש לו.

בעל הענווה, לעומתו, זוכה לחיים טובים, כפי שכותב רבנו בחיי: "כי המתאווה אל היתרונות, הנה הוא דואג כאשר לא יעשיר ולא יקום חילו כתאוות נפשו, וחיייו חיי צער על שלא השיג כל חפצו, והדאגה מקצרת החיים. נמצא מצטער על עולם שאינו שלו. אבל השמח בחלקו לא ידאג על מה שלא קנה, ויימלט מן הדאגה, ויחיה חיי שלווה".

ארחות ישראל

הליכות והלכות בין אדם לחברו

דרישת שלום במקומות לא נקיים

אין שואלים ולא עונים שלום במקום שאינו נקי, כגון חדרי שירותים, בית מרחץ, או בקרבת פחי אשפה פתוחים (וכשהפח סגור ונקי, מותר לומר שלום).

בכל המקומות הללו ודומיהם, מותר לברך ברכת בוקר טוב או ערב טוב וכדומה, וכן מותר לומר לחברו 'שמחת' מאוד לראותך'.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ביקש לישב בשלווה

באחת מנסיעותיי ברכבת, הגבאי שלי התלווה אליי לנסיעה, ואז התיישבו למולנו אב ושני בניו הגויים. תוך כדי נסיעה החלו הבנים לנבל את פיהם בדיבורים מהסוג הגרוע ביותר, כשהאב משתף איתם פעולה ונהנה מדיבורי בניו.

גם שאר הגויים שישבו איתנו באותה מחלקה, למרות שבתחילה נדהמו לשמע את הדיבורים הללו - בהמשך הנסיעה נהנו מכך ואף צחקו למשמע ניבולי הפה.

לעומתם, הגבאי שלי ואני סבלנו מאד במשך שעותיים אלו מבלי יכולת לעשות דבר, כיון שאפילו לא היה לנו לאן ללכת. חיזקנו את עצמינו וסתמנו את אוזנינו כדי שלא נשמע את הדיבורים הטמאים ואת ניבולי הפה, וכל אותו הזמן חשתי בלבי צער עמוק על כך שבמקום שעתיים של לימוד תורה בשלווה, עוברות עלינו שעותיים של סבל איום, בבחינת 'ביקש יעקב לישב בשלווה'!

באותם רגעים גם אמרתי לעצמי:

קעת עלי לברך "שלא עשני גוי" בלא שם ומלכות, ומחר בבוקר כאשר אברך ברכה זו בשם ומלכות, אזכה לכוון בה כראוי, משום שכעת אני זוכה לחוש באופן ממשי את ההבדל שבין יהודי לגוי.

הנה אב זה מחנך את בניו לניבול הפה, ונהנה עימם מדברי התועבה שיוצאים מפיהם ר"ל, ואילו אב יהודי להבדיל, מחנך את בניו ללימוד תורה ולשמירת הפה והעיניים מראיות אסורות, מדיבורים אסורים וממאכלים אסורים.

ועל כן ראויים אנו לברך מידי יום "שלא עשני גוי".

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויאמר שמואל" (שמואל א; טו)

ובני אשכנז מפטירין ב"כה אמר" (שם).

הקשר לפרשה: בשבת זו שהיא שבת זכור, קוראים את הפטרה שבו מוזכר ענין מחיית עמלק על שיצא למלחמה נגד ישראל בזמן שאול המלך.

מזן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מעלת הנשיא - ביטול והכנעה

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (ויקרא א, ב)

כאשר הורידו את רבן גמליאל מנשיאותו, בחרו ברבי אלעזר בן עזריה לכהן כנשיא תחתיו. רבי אלעזר היה צעיר לימים, על כן בא לבקש עצה מאשתו האם כדאי לו לקבל עליו תפקיד זה, למרות היותו צעיר בשנים. אמרה לו אשתו - אולי יעבירו אותך מן הנשיאות. אמר לה רבי אלעזר - לפחות נהנית להיות נשיא יום אחד. לבסוף רבי אלעזר הסכים לקבל על עצמו את הנשיאות. באותו יום נעשה לו נס, וצמח לו זקן לבן למרות גילו הצעיר, ועל כך אמר "הרי אני כבן שבעים שנה" (ברכות כז, ב).

ועל מאמר זה של חז"ל יש להקשות, וכי רבי אלעזר חיפש לעצמו כבוד - בכך שדאג שמא יורידו אותו מנשיאותו, ואם לא חיפש כבוד לעצמו, מדוע הלך לבקש את עצת אשתו. כמו כן צריך ביאור מה נתכוון כשאמר לאשתו - גם אם יורידו אותי מהנשיאות לכל הפחות נהנית יום אחד מן הנשיאות, וכי הנשיאות היא עניין של הנאה שיש לנצל אף את הימים המועטים שבה.

ונראה לבאר את אלו הקושיות על פי הנאמר בחומש ויקרא "אדם כי יקריב מכם", ומשמע שהקב"ה דורש מן הנשיא שיהיה שפל רוח כמשה רבנו שהנהיג את העם בנשיאותו בהכנעה מוחלטת ובביטול כלפי בני ישראל, עד כדי כך שכאשר הקב"ה קרא לו ביום הראשון מאוהל מועד ורק הוא שמע את הקריאה, הוא התחיל לדאוג האם הקב"ה מתכוון אליו או שמא הקריאה מופנית למשה אחר, וכן דאג מדוע כל כלל ישראל לא שומעים את הקריאה. לכן כתבה התורה "ויקרא" עם אות אלף זעירה, שהנה האות אלף עולה בהיפוך אותיות כמילה 'פלא' ומשמע שמשה רבנו מתוך ענוותנותו הרבה התפלל על כך שה' קורא רק בשמו, והוא בתוך לבו הרגיש את עצמו רק כאלף זעירא - כפחות וכקטן בעם ישראל.

נאמר "אדם כי יקריב מכם", רוצה לומר שעל הנשיא להיות מוכן ומזומן להקריב את עצמו למענם, דהיינו עבור עם ישראל, ומשמע שעל הנשיא להיות כפוף אל העם ולשמע את בעיותיו ואת צרכיו, ומתוך כך שיכניע את רצונו מפני רצון עם ישראל, יקיים את הנאמר (הוריות ט, ב) "וכי נשיאות אני נותן לכם, עבדות אני נותן לכם".

ועוד בחינה צריכה להיות בנשיא, כפי שכתוב בתורה (שמות ל, יא) "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה". ונראה לבאר פסוק זה, שהנשיא של ראש בני ישראל צריך לקבל עליו להיות כופר נפש עבור בני ישראל ולהרגיש עצמו קטן קומה ופחות ערך כמחצית השקל, אף שהוא גדול משכמו ומעלה בעשירות, בחכמה, בתורה, בבינה וביופי. ולמרות כל המעלות בהן התברך הנשיא, כאשר הוא עומד מול בני ישראל, עליו להרגיש כאילו הוא ניצב לפני הקב"ה, היות ושכינתו של ה' שורה על עם ישראל. וכשם שברור שבעומדו לפני ה' היה חש הכנעה והתבטלות מוחלטת, כך גם עליו לחוש בעומדו לפני עם ישראל - מתוך היותם מסתופפים תחת שכינתו של הבורא יתברך.

ושתי בחינות אלו - ביטול והכנעה, וההסכמה להיות כופר נפש בעבור עם ישראל היו במשה רבנו, ואף העיד על עצמו שמעולם לא ניצל את מעמדו לטובת עצמו, ולא ביקש אף פעם טובה כלשהי מאחד מבני ישראל.

שבת שבתון

א. קליפות של בנה מאוצר בית דין, כיון שהן ראויות למאכל בהמה הרי הן טפלות לפרי וקדושים בקדושת שביעית. וקליפות שאינן ראויות דינם כעצים ולא בטלי, אך אם ראויות אפילו אינן עומדות, בטלים לגבי הפרי וקדושים בקדושת שביעית.

ב. קליפות של תפוזים יש אומרים שצריך לנהוג בהם קדושת שביעית, מפני שנוהגים להאכילן לבהמה, וגם מפני שיש רגילים לאכול אותם על ידי טיגון או בישול בסוכר או בדבש. ויש אומרים שאין צריך לנהוג בהם קדושת שביעית, וכן עיקר לדינא. והמחמיר לנהוג בהם קדושת שביעית, ולהניחן בתוך שקית ניילון נפרדת ולהשליכן רק כך לאשפה, תבוא עליו ברכה.

ג. גרעיני אתרוג שהם מרים, וכן גרעיני ענבים, גרעיני שסק, תמרים יבשים, חרובין, ותפוזים, ותפוחי-עץ, כל אלה אין בהם קדושת שביעית אחר שאינם ראויים לאכילה. וכן גרעין של מימש, שברוב הזנים תוך הגרעין הוא מר. ולכן מותר לזרוקם לפח האשפה.

ואפילו גרעיני תמרים לחים ותפוחים ואגסים וחבושים שהן לחים כיון שדעתן להשליכם ואינן עשויים לאכילה כלל, אין בהם קדושת שביעית.

ד. גרעיני אבטיח יש להחמיר לנהוג בהם קדושת שביעית, באופן שאין בו איסור ספיחין.

ה. גרעיני פירות שדבוק בהם מעט משיירי הפרי, כגון גרעיני שזיפים ואפרסקים, או גרעיני תמרים לחים וזיתים, או גרעיני חבושים שנשארו סביבותם מעט מבשר הפרי, יש אומרים שאסור להפסידם, שהרי עדיין הם ראויים למאכל. ולדעתם צריך לעטפם בנייר או בניילון ולזרוקם לפח.

ויש אומרים דכיון שבדרך כלל גרעינים אלה מיועדים להשליכם לאשפה, אין בהם קדושת שביעית, ומותר לזרוקם לאשפה כרגיל. וכן עיקר כסברא זו, וכל שכן בלחלוחית בעלמא שאפשר להקל בזה.

ו. גם להמחמירים בענין גרעיני פירות שדבוק בהם מעט מבשר הפרי, או בקליפות, הנמצא במקום ציבורי, יכול לתת הגרעינים והקליפות בשקית ניילון ומיד לזרוק את השקית לפח האשפה, בלי לחכות עד שיירקבו.

ז. דברים שדרכם לצבוע בהם, אף על פי שהם מאכלי אדם מותר לצבוע בהם לצורך האדם, אבל אין צובעים לבהמה מפירות שביעית אפילו מאכלי בהמה, כיון שאין קדושת שביעית חלה על צבעי בהמה, ונמצא מפקיע קדושתם.

הידודי פרשה

הידודים לפרשת ויקרא

- מדוע השור התעקש שלא לעלות ע"ג המזבח?
- אצל מי זכה החיד"א ללמוד תורה?

תשובות יש לשלוח עד יום שני למייל: 26@hpinto.org.il

משירי נוסת הגדולה

החיד"א רבי חיים יוסף דוד אזולאי

אישיותו העצומה רבת הפנים והממדים, של מרן הגאון רבינו חיים יוסף דוד אזולאי זצ"ל, היתה מאז ומעולם כסמל וכמופת לשלימות. כל הסגולות שחנן הבורא יתברך לברואיו, אחת מהנה לא נעדרה, ברוח ובגשם. זכרון נדיר, מאין כמותו. תפיסה נפלאה. כוח שיפוט והכרעה ברורה. שיקול הדעת קולע אל השערה, סוד הצמצום בכתב ובעל פה, חכמת חיים, ועונה יתירה. מידה אשר מילאה את כל ישותו והיותו, וכפי שהוא עצמו מציין בספרו 'יוסף תהילות' - "עיקר הכל שתהיה ענוה אמיתית ותהיה לשם שמים, שמכיר מיעוט ערכו וחיוב לעבוד עבודתו יתברך. ואז יזכה לכל המעלות".

הורתו ולידתו של מרן החיד"א זצ"ל, בקדושה ובטהרה. בין החומות שבירושלים העתיקה נולד רבי חיים יוסף דוד אזולאי, לאביו רבי יצחק זרחיה, שהיה נחשב לאחד משבעת גדולי ירושלים ולאיימו מרת שרה שהתייחסה להגאון בעל הסמ"ע. עם לידתו - שהיתה טרם זמנה - נולד כמעט ללא

רוח חיים, וכמעט שהניחוהו המילדות כאבן שאין לה הופכים ואמרו נושא לחיו. ברם זקנתו קירבה את גופו אליה כרכתו בכסות ובמוכין כדי לחמומו, וחפץ ה' בידה צלח ותהי רוח הילד.

עוד משחר טל ילדותו החלה רוח ה' לפעמו והכיר את בוראו, ויט שכמו לסבול עול התורה בהתמדה גדולה ובשקידה מרובה ולא מש מן האוהל. וקיים בעצמו מאמר חז"ל: "כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה וחיי צער תחיה ובתורה אתה עמל".

קולמוסו המבורך, אותו נטל החיד"א עוד בימי עלומיו, לא נח ולא שקט עד ליום מותו. למעלה ממאה ספרים, עשירים בתוכן ובאיכות, בכל חלקי פרד"ס התורה ובכל זיויתיה, בהם מתגלה החיד"א כדרשן וכפרשן, כפוסק וכמקובל, כבעל מוסר וכחוקר דברי הימים ועוד. בכל הזדמנות שהיא, ביום ובלילה, בימי טובה ובימי רעה, בים וביבשה ואף בעת מחלתו לא הניח את קולמוסו מתוך ידו. כך למשל את חידושו על הלכות סוטה להרמב"ם, כתב החיד"א בהיותו בהסגר עקב מגפה. בהסגר אחר בו שהה החיד"א בשובו ממדינת תוניס, כפי שהתחייב מחוקי מדינת איטליא, כלפי כל נוסע הבא מן המזרח למשך ארבעים יום, כתב וערך את ספרו 'שם הגדולים', הכולל את שמות החכמים, זמני תולדותם ומעשי קורות ימיהם. ובחלקו השני כתב את שמות הספרים, ראשונים גם אחרונים, ואת שמות מחבריהם. הכל ערוך ומתוכן ע"פ סדר הא"ב.

כשהגיעה השמועה לאזניו כי הרב המופלא מוהר"ר חיים בן עטר זיע"א בעל 'אור החיים' הקדוש, הגיע עם כמה מתלמידיו לעיה"ק ירושלים, על מנת לייסד בה ישיבה, אשר כל חבריה ינהגו במנהגי חסידות ובמילי דקדושה וטהרה, חבר אליהם. ואף כי לא ארכו ימי שהותו של רבי חיים בן עטר בירושלים, שכן לאחר אחד עשר חודשים נתבקש לישיבה של מעלה כשהוא בן מ"ז שנים. ברם החיד"א ששהה במחיצתו כל אותה תקופה, ינק ושאב מלוא חופניו חכמה וקדושה במנה גדושה.

החיד"א מזכיר בספריו הרבים פירושים וחידושים ופסקי הלכה רבים ששמעם מפי קודשו של מוהר"ר חיים בן עטר זיע"א, ומעשה רב' שעניו ראו בבית מדרשו של רבי חיים בן עטר זיע"א.

ספריו הרבים שיצאו לאור בזה אחר זה בתדירות מופלאה, עוררו הד עצום בעולם התורה - בכל קהילות ישראל; בארץ ישראל, בטורקיה, בצפון אפריקה, במצרים, בפולין ובאשכנז. ברוב קהילות המזרח התקבלו ספריו בהתלהבות ובהתפעלות, ופסקיו נקבעו כפסקים מכריעים ללא עוררין. מרן הראש"ל זצ"ל מציין בספרו שו"ת 'ביע אומר' (א, יור"ד; יג) לדברי הגאון רבי עבדאללה סומך זצ"ל, ראש רבני בבל, שבני ספרד קבלו הוראות רבינו החיד"א שקבלת הוראות מרן. וכבר המליצו דורשי רשומות כי 'מיוסף (מרן רבי יוסף קארו) ועד יוסף (רבינו החיד"א) לא קם כיוסף'...

בליל שבת קודש פרשת זכור, אור ליום י"א באדר שנת תקס"ו, נשבה ארון הקודש ונצחו אראלים את המצוקים כשהוא זקן ושבע ימים. בן שמונים ושתיים במוטו.

כמאה וחמישים שנה לאחר פטירתו של החיד"א בגולת הנכר, החליטו ראשי העדה הספרדית שבירושלים, להעלות את ארונו לירושלים עיה"ק. הצדיק רבי סלמאן מוצפי זצ"ל שהשתתף בקבורתו של הצדיק בירושלים, חשש תחילה מאזהרת הזוה"ק בענין זה, וביקש לעיין באחד מספריו של החיד"א, כדי להזכיר על ציונו. נטל לידי את הספר 'יוסף תהילות' ונחו עיניו על מזמור קכב: "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך - כי שקולה ירושלים של מטה כנגד ירושלים של מעלה והיא שער אליה". בכך מצא רבי סלמאן מוצפי תשובה לחששו, ומיד זירז עצמו לעשות רצון צדיק. זכותו תגן עלינו.

החיד"א חיבר ס"ח חיבורים, כמנין שמו חיים"ם. ורובן ככולן נדפסו מלבד שלשה שלא זכינו לאורם: אור הגנוז, העלם דבר, וחדרי בטן. ואמר הרב הנאמן בשם אביו ששמות הספרים גרמו לכך שהאור נשאר גנוז, הדבר נשאר נעלם והספרים ירדו חדרי בטן...

מעוניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל:
mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו כי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר
לפי פרשות
השבוע, חגים
ונושאים שונים.

שמעו
ותחי נפשכם